

36. szám.
Szeptember 9-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Dienes Lajos.

Nekünk nincs aranygyapjunk, hogy saját kértére feloldozott ministerünket megjutalmazzuk vele; mi csak annyit tehetünk, hogy átadjuk őt a halhatatlanságnak.

Miután azonban jól tudjuk, hogy mai világban egy újság-írónak, kivált a ki maga is lapot akar kiadni, kétféle attestatummal kell ellátva lenni, egyikkel a publikum, másikkal az illető hatóságok előtti önigazolás végett; — annál fogva mi is kétféle életírását adjuk nagyérdemű barátunknak, alkalmoszerű felhasználás végett.

Tehát ez az I. életírás szól a publikumnak.

Tisztelt barátunk, 1848 előtt mint *vakok tanára* működött itt Pesten. 1848-ban azonban minden ember *szemei megnyílván*, és így vakok többé nem lévén, ő is vasat ragadott a kezébe, a minek aztán az lett a vége, hogy mikor mindennek vége lett, a vas ragadta meg az ő lábát, s azért, hogy a brassói fellegvár-

ban várta be a muszkát, két esztendeig lett a neugebäude *lekötelezett őrizője*, mely alkalommal az „ott“ egybegyűlt *országrendjeinek fő-fő szakácsmesteri hivatalát viselél.*

Onnan kiszabadulván, ismét viszatért abba a *köztársaságba*, mely a hatósági közegek elkerülésével érintkezik a közönséggel, sőt még adót is fizettet vele, és ujonczokat toborz; s mely „irodalom“-nak neveztetik.

Kitünő sikerrel működván a gyermekirodalom terén; bebizonyítá, hogy még a kis gyermekeket is huszároknak akarja nevelni. Ebből látható, hogy mi lakik benne?

Az 1861-iki dicső korszak után is „Csatár“ czimű lapot szerkesztett, mely fényesen ta-

nuskodik csatában életét és vérént ontani kész lelkéről.

Azóta pedig rendes és pontos munkatársra „A Hon“-nak, azon derék lapnak, mely oly tü-

zesen opponál ez időszerint mindennek, a mi megopponálható.

Egyszermind az Üstökösnek két éven át hű és kitartó szerkesztője vala, ennek a szinte derék lapnak, mely midőn minden oppositio megszűnt, szép hegedűszóban mondogatá el a napok keserű bölcsességét.

Azért is, majd midőn nyerendő lapjára előfizetési fölhívását ki fogja bocsátani, ajánljuk őt a nemeslelkű közönség széles pártfogásába.

Már most következik a II. életírás, mely a rendőrhatalóság előtt lesz elémutatandó.

Tisztelt barátunk, Dienes Lajos, 1848-ig, mint *vakok* tanára működött, a miből képzelhető, mily nagy az ő türelme? Azonban minden *szerelem vak*; és így a honszerelem is. Nem csoda, ha e vakság őt is annyira vitte, hogy még a muszkákkal is verekedett; a kik egyébiránt ez idő szerint többé nem jó barátaink s ez így neki többé nem imputálandó. Azon érdemeért, hogy a brassói fellegrárat magával együtt a levegőbe nem repítette, kineveztetett két esztendeig *neugebäudei ülnöknek*, szabad kvártély és ellátás mellett, mely *terhes* hivatalából, — rangjának megtarthatása mellett, — elbocsátván,

Attére azon loyális alattvalók czéhébe, a kik még az 1861-ki adómegettagadás alkalmával is hűségesen megfizették a nemtörvényszabta adót, ugymint hirlapbélyeget.

Mily határtalan nagy az ő loyálisának mértéke, bizonyítja az, hogy még a gyermekversekben is huszár dalokat ír, s így buzdítja a fiataltságot ideje korán a katonáskodásra, sőt 1862-ben, a legsűrűbb *katonaexecutiók* idejében *Csatár* című lapot szerkesztett, s így iparkodott ennek kellő népszerűséget szerezni.

Az óta pedig folytonosan a Honnál működik, annál a jeles lapnál, mely olyan szeliden tud opponálni, hogy még csak a hajszalát sem görbíti meg vele senkinek.

Fő főérdeme azonban az Üstökösnek két évi böles és tapintatteljes vezetése, mely ha találkozott is néha „elháríthatlan akadályok”-kal, de soha még csak megintést sem kapott.

Ugy hisszük ennél erősebb ajánlat nem lehet rá nézve azon magas körökben, a hol a kör négyszögítésével foglalkoznak.

K—s M—n.

Sánta hős és sánta tánczos.*

Románéz.

Egyik olasz volt: — spanyolnak
Szülte másikat az anyja;
Amazt Nizza, ezt Havanja.
Mind a kettő nagyravágyott.

Egyik vágyott diadallal
Bevonulni ős Rómába,
Győzelemnek mámorába
Elmerülni munka végén.

A másik még többre látott!
Sorba Bécsset, Bukurestet,
Párist, Moszkvát, Budapestet
Meghódítani büszke — tánczczal.

Amaz nehéz munkájára
Csupán egy szál karddal ment el,
Emez — egy pár castagnettel,
S egy pár orsón pörgő lábbal.

Mindkettő ott hagyta lábát
Azt ellötte olasz fika
Ezt eltörte spanyol bika.
Hős és tánczos maradt sántán.

Balsors a féllábu tánczost
Nem tartá fel, tovább tánczolt,
S minden várost meghódíta,
Miként Oliva Pepita.

Sánta tánczos aranyat kap
Sánta hős kap angol „god báj”-t
S olasz ólmot — a mi úgy fáj,
— Ez legalább *nyom valamit*.

K—s M—n.

*) Ez a két hős 1864. júl. 24-ikén szándékozott berukkolni, de utjokat állta *Rothstift* ur, s azóta contumáciában pihentek.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Had mar ez a mostani kanczelar soha se fogja toasztot inya? Az a masik kanczelar leg-alab olyankor beszilt, mikor ivot; de ez a mostani se maga nem iszik, se nekünk nem tölti poharba! Pedig minyajan szomjazunk, is mondani kivanunk: „uram, uram, Mindenváro uram, szolok az urnak!“

No de anyi mar bizonyos, hogy „országgyülis küszöbön al,“ mert küszöb mar le van tive ahoz a hazhoz, hol ő fogja majd ülnyi. Az izz lesz provisorius.

Mosd minden lesz csak eleinte provisorius: is ezt úgy tesik maganak megirtenyi, mind mikor fiatal szip kisaszony firhez megy gazdag vin monstrumhoz, kit raectroyalt szülői hatalom. Ez neki *proviوريوس hazasag*. Mikor aztan gazdag vin döngöt elviszi ördög, akor aztan *definitive* firhez megy szive valasztotyához. Niha persze hozavinnüli magát ü izz vin provisorius hazastarshoz. Biz az megeshet; de hat okos szülök csak így szoktak gondoskodnyi magzatyaikrül

No hanem hat Handabanda csak negyed-

szert izz meghalta magát. E sem trifa dolog! Harom esztendő alata nigyszer meghalnyi: nem tudok, ki alana ki aztat? Elöször meghalta magát, mind Handabanda I. azutan feltamata Sür-gönyben, mint Handabanda II. csakhamar ot izz meghalta magát is atvaltozta, mint eserebo-gar, Fügetlenbe, let Handabanda III. Csak vige volt otan izz, megint let pilangobul hernyo, mint Bicsi Hirado. Most aztan jelenti Handabanda IV. hogy ösz van, hulanak a legyek; ő izz megy tili quartilra „do pekla.“ Valyon milyen kukacz formaba fogja megint egy kis idő mulva elő-kerülnyi?

Mosd azonban bezarok leveletem, mert holnap akarom utaznyi kicsit Komaromba; ha ugyan kaphatom engedelmet Pest varmegyei szolgabiro-tul utazasra, vagy elenkező esetben azonal utanam nem küldeti lovas postat, hogy fogjon el göz-kocsit; a mit ü megteheti, mert nagy az ü hatalma neki!

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Országgyülés előtti töprenkedés.

Reményink harmada betölt,
Örül minden magyar kebei
Hogy hazánk szivében Ybl
Landtágunknak házat emel.

Ha már „landé“ lesz, „tág“ legyen
Az épület mit rak Ybl,
Hogy benne kommót megférjen
A magyar más testvérivel.

Jobb szerettem vón, vén házat
E gyülésünknek, mert hát a
Kaszárnya s „uj épülettől“
Soknak borsószik a háta!

Hahogy fütik nagy lesz a göz,
Nem állja a követ mejje,

Elfül benne; — és megrozsdál
Sarkantyúja, kardhüvelye.

Ha nem fütik nagy a nyers büz
Lesz főfájás quantum satis,
Meggzőkteti helyéről a
„Békettürő honatyát“ is.

Lári-fári, képzelődés,
Csak kész legyen ha forr a bor,
Oszteremne akkorára
Egy közibünk való nádor,

Nem lesz főfájás, pompás lesz
A ház melyet épít Ybl,
„Csak üressen ne maradjon, —
Ránk nézve e lenne Übel!

Biczegő Dani.

Mikor indulunk már.

Pasasir. — Héj! Konductor! Mért nem indulunk már.

Conductor. — „Mi várhatunk.“

Pasasir. — Mire várhatunk? Az omnibusz tele van már. Nem látja?

Conductor. De iszen azt a leghátulsót majd mingyárt leszállítom én, mert ez csak „blinder pasasir!“

Népszerű magyarázat.

A Bach korszakban, mikor — ki tudná hányszor rendezték újra meg újra a törvényszékeket, mindig öszzevissza cseréberélt személyzettel; egyszer felrendelis Arkos uramat X. megye. Y. törvényszéki elnöke, ügyének tárgyalása végett. — Arkos uram a mondott napra megjelen s vár szép csendesen, míg Y. úr hivatni fogja, a megye ház kapuja alatt. Y. úr azonban csak se nem megy, még dél is elmúlék, csak nincs sehoh; a várakozó kezdi türelmét veszteni; elvégre meginterpellálja a kapu alatt strázsáló hajdút: hová lehetett valyon Y. úr ő nagysága.

— Hja, szól a hajdu, arra ne várjon kend, nem az már a törvényszéki elnök, az egész törvényszék helyett újat csináltak.

— De hát miért? kérdi Arkos uram szörnyű ártatlanul.

— Hát — felel a hajdu, — a régiek már *kihíztak*, most aztán megint *soványakat kötöttek be* helyettük.

Államférfiúi bölcsesség.

Melyik volt, melyik nem volt a sok miniszter közül? azt mi nem mondjuk meg, elég az hozzá, hogy magyar születésű volt, és régi burocrata; tehát ez örökölte meg a következő mondást:

A 63-iki inség esztendejében már a miniszter tanácsban is kezdtek tanakodni a felett, hogy Magyarországon segíteni kell valahogy, mert nincsen eső, kiszárad a búza.

„Kiszárad? szolt bele az államférfiú. — Hát az a sok lusta paraszt nem tudja *öntözni*?“

Mikor indulunk már.

N. Miska. Hát ti mért nem indultok már a szekérral?

M. Miska. Előbb jól meg kell azzal rakodni.

N. Miska. Hiszen meg van már rakva jól.

M. Miska. Tudod, nincs az a szénás szekér, a kire még egy villával nem fér.“

Miként tett szert egy német szolgabíró egy nagy tajték pipára.

Egy cigány nagy hetykén sétál az J...i vásáron, kezében ölmos bot, szájából hosszú száron lógg egy nagy ezüst kupakos tajt pipa. Aun, megy egy városi hajdu, meglátja a cigányt, s csakhamar gyanu ébred benne, valjon aun, nagy ezüst kupakos pipa igaz uton kerülhet-e a more tulajdonába. Kevés gondolkodás után régi practicus eszejárása azt felelte, hogy: „nem.“ Ebben megállapodva reá förmed a cigányra, s rövid processussal a cigányt szépen bekiséri a tek. szolgabíró úrhoz. A cigány megijedve adja elő a corpus delictit, a szolgabíró bámulja e nagy ezüst kupakos pipát, s imígyen kezdi a kérdést. Hol lakik ön? — kirem nagy alázatossággal, csókolom kezsit lábát nagyság fő comisarus úr, bizs in vettem ezt egy katonától. E practicus felelet a szolgabíró urat confundálta s megfontolás után imígyen

kérdezősködött. Hol van azon katona? „Azs a katona kirem alássan, az itt van a vásáron, mindjárt ide hívom.“ Tehát menjen ön, és egyszeribe állítsa ide azon katonát. Igenisz irtem, csókolom kezsit, lábát nagyság uram, megyek, lótok-futok egyszerre itt termék, de hogy is ne teremnék, mindjárt tüstént hozsom a katonát. —

Azonban ennek most 12 esztendeje, a szolgabíró folytonosan pipázik a kupakosból mint res nulliusból, a cigány meg még most is hozza a katonát!“ —

A pandur megvakargatta fejét, s szitkokat mondott magára, hogy hát ő milyen ostoba számár volt, hogy mindjárt az elfogáskor eszébe nem jutott elküldeni a katonáét a morét. Igaz, hogy a katona akkor se jött volna, de most im ő pipázhatnék nagy kupakos tajt pipából bonissimo bona fide! —

Regény telegramokban,

új genre.

a régi módi regényforma levelekben már ócskaság.

1-ső telegramm. Gyémántfi Szivárványfihoz.

„Temesvár 1895. Május 15. Üzlet szilárd. Pókháló 10 krral alább. Per font 25 frt. 80 kr. Küldök 600 mázstát. Cserebogár keresett czikk. Kérek 8000 mázstát. Szilárd megrendelés. Három hónap a dátó. Gyémántfi; cserebogár paraffingyár-tulajdonos.“

2-ik telegramm. Szivárványfi Gyémántfihoz.

„Páris — udvari bál — pókháló harisnya, — üzlet brilliant, — pókháló rapid emelkedik. Összevásálni minden pókhálót a tout prix. Cserebogár abundant. Utánvétei mellett küldetik. Szivárványfi, pókháló harisnya-gyár tulajdonos.“

3-ik telegramm. Gyémántfi Szivárványfihoz.

„Kilencezer mázsa pókháló raktárban. Profit egy millio. Mi perczent nekem? Különbén vállalat magam.“

4-ik telegramm. Szivárványfi Gyémántfinak.

„1¼ perczent sensalia.“

5-ik telegramm. Gyémántfi Szivárványfinak.

„Kevés.“

6-ik telegramm. Szivárványfi Gyémántfinak.

„1½ Sensalia, — meg leány feleségül.“

7-ik telegramm. Gyémántfi Szivárványfinak.

„Hány testvér?“

8-ik telegramm. Szivárványfi Gyémántfinak.

„Solo.“

9-ik telegramm. Gyémántfi Szivárványfinak.

„Hozomány?“

10-ik telegramm. Sz. Gy.-nak.

„Minden mázsa után 5 frt.“

11-ik telegramm. Gy. Sz.-nak.

„Név?“

12-ik telegramm. Sz. Gy.-nak.

„Regina.“

13-ik telegramm. Gy. Sz.-nak.

„Jó.“

14-ik telegramm. Sz. Gy.-nak.

„Forduló postán leány megy. Utánvétel. Cserebogár utban.“

15-ik telegramm. Gyémántfi Kőszénfihoz.

„Gazdag bolond Szivárványfi leánya, mátkám, 45 ezer hozomány. Eskomptirozz rá 5 ezeret. Öregtől pénzt kapok, rögtön vissza. Lakodalomra jöjj.“

16-ik telegramm. Szivárványfi Kőszénfihoz.

„Gyémántfi leányom veszi. Igértem 45 ezer hozományt. Adok csak 4000-et. Kölcsönöz. 1½ per mèse. Lakodalomra jöjj.“

17-ik telegramm. Regina Kőszénfihoz.

„Apám férhez ad. Gyémántfihoz. Nagy számár. Apám mondta. Még nem láttam. Leveleimet vissza. Poste restante lehet majd később. Lakodalomra jöjj. Schmukk hol?“

18. 19. és 20-ik telegrammok. Kőszénfi Gyémántfihoz, Szivárványfihoz és Reginahoz.

„Gratulálok. Pénz szük.“

21-ik telegramm. Szivárványfi Regina Kőszénfihoz.

„Férj szörnyeteg. Három nap négyszer verekedés. Jöjj, szabadíts.“

22-ik telegramm. Kőszénfi Reginahoz.

„Idei méz keresett. Ara emelkedő. Veszem.“

23-ik telegramm. Szivárványfi Kőszénfihoz.

„Mefogtalak! Értem telegrammot. Méz = mézes hét, enyim. Elégtétel. Amerikai. Pisztoly vagy dollár.“

24-ik telegramm. Kőszénfi Szivárványfihoz.

„Yes. Budai lutrin páros szám halál nekem, páratlan halál önnek.“

25-ik telegramm. Szivárványfi Kőszénfihoz.

„Páros szám! Buona notte.“

26-ik telegramm. Kőszénfi Szivárványfihoz.

„Ma délben meghaltam. Golyó! Elégedve?“

27-ik telegramm. Szivárványfi Gyémántfihoz.

„Regina megszökött. Túl nem élem. Meghaltam este. Borotva.“

28-ik telegramm. Gyémántfi Szivárványfihoz.

„Halálot ruínált. Minden pókháló szakad. Agyiö. Halál per gyufa.“

29. usque 33-ik telegrammok. Krepelkafy pesti rendőralispán, Schmidtty n. szebeni, Dobrzefy mármárosi, Bolnaiu balázsfalvai, Wladfy orsovai rendőrszolgabírákhoz.

„Szivárványfi, Gyémántfi, Kőszénfi üzerek, Regina üzernő megszöktek, keletnek, északnak, délnek, sok család. Passiva iszonyu. Mefogni. Per schub vissza.“

34-ik telegramm. John Cox southamptoni rendőrbiztos Krepelkafy pesti rendőralispánnak.

„Szivárványfi, Gyémántfi, Kőszénfi, inclusive Regina. Együtt mefogtam.“

35-ik telegramm. Krepelkafy John Coxhoz.

„Ki bizta rád? Tartsd magadnak ha fogtad.“

K—s M—n.

Hát ön miben szenved?

Szemfájós fiúhoz hivatták az orvost. A fiúnak az apja is beteges kinézésű ember volt. Mikor a fiút kikérdezte az orvos, egyúttal az apát is megtudakolta: „hát ön miben szenved?“

„Én, kérem alásan, — csizmadia mesterségben.“

Ratio inversa.

Kár volna ezt a maga nemében sajátságosan jellemző, — vagy ha jobban tetszik — bélyegző igaz történetet meg nem menteni a feledékenységétől.

Mikor, mikor nem történt, denique egyszer megessett, hogy valami commassationalis ügyben, egy káptalan mint volt földesúr, s a volt jobbágyok közötti végleges egyezség megcsinálása és megerősítése végett kimene a viczispán ur, vívén magával a centralis főbíró és egy esküdtet a centrumból.

Az egyezség szerencsésen megtörtént s fecerunt reá magnum áldomás.

Az uri ebéd után előállottak a kocsik s a távozó alispánnak, judliumnak és eskütnék az urodalmi fiskális, régi bevett ősi szokás szerint, a búcsuzás pillanatában, kézsorítás közben egy csinosan összegöngyölgetett csomagocskát szorított a markába.

Alig várta mindegyik a legelső megállapodást, hogy megnézhessek, milyen mértékkel mérik a nságos és főtisztelendő urak az igazság szolgáltatás diurnumát.

Megtörtént.

Az etető állomásról az alispán fanyar mafla képpel, a főbíró nyugodt meglegedés kifejezésével huzták be arcaikat juhászbundáik préme közé, az esküdtet pedig olyan jó kedv szállta meg, hogy majd kiugrott a bőréből.

Megerkezővén a centrumba, másnap az alispán nem állhatta meg, hogy a nagyságos káptalanra ezt a kicsiny-
lő megjegyzést ne tegye:

— Ugyancsak fukar emberek lettek azok a káptalan urak.

— Nem mondhatnám — felelt a főbíró.

— Én pedig nagyon mondhatnám, — szól vissza az alispán, — már tudniillik diurnumok dolgában.

— Mennyit kapott *nagyságos* alispán ur, ha szabad ilyen szerénytelen kérdéssel terhelni.

— Hát potom száz forintot.

— Százat-e? kérde a főbíró meglepetve.

— Annyit ám!

— No azt csodálom, valóban csodálom.

— Hát főbíróurnak mennyit adtak.

— Én kétszázat kaptam.

— Micsoda? No ezt meg én csodálom ám.

Egy gondolat villan alispán ur agyában, s hirtelen az esküdthöz fordul:

— Hát maga mit kapott amice!?

— Nekem három százast nyomott a markomban az a derék jurium director.

— Tyhü ü ü ü! Meg vagyok csalva, lefözve, rászedve, kijátszva. Ez domine esküdt *ratio inversa* volna.

A fiscalis bizonyosan összetévesztette tenyereinket kézsorításkor, az az én három százasom volt, s a maga száz forintját adta nekem. Csak ide szaporán azzal a tévuton járó két százassal!

— Sajnálom, de nem lehet. Egy százassal kifizetem rögtön a szabómat, suszteremet, egyet meg bizony kihegedültek zsebemből a cigányok, s egynehány jó pajtásom nyelt el az éjjel. Tetszik tudni, szokatlan jó kedvre buzdított a szerencse szokatlan kedvzése.

— Jól van jól, vetette oda az alispán a szabadkozó esküdtnek, egyik szemét sajátságosan szegezvén reá. De nem hagyom abban.

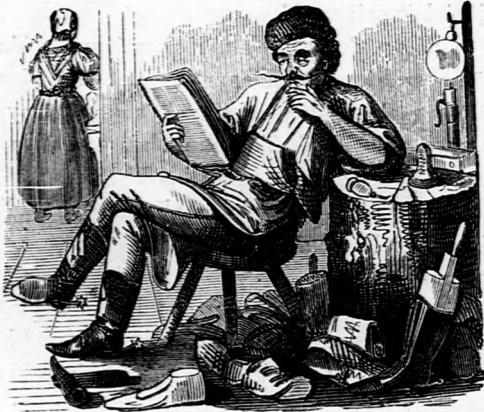
Nem is hagyta; hanem vette a tollat, s megírván az esetet levélben az urodalmi fiscalisnak, az eset hire elterjedt a káptalanig, onnan az illető főpásztorig, a ki nagyon kegyes és adakozó ember, de azért az alispánnem onnan kapott hanem egészen más helyről választ, azon figyelmeztetéssel, hogy hasonló szerencsétlenség kikerülése végett jó lesz egy kicsit — hamarjában, a míg még lehet, tisztességgel resignálni.

Piros Pista.

Kukliné prédikációi.

Ahol van ni! Már megint elmaradtál a licitatórur! A Burkusdy szomszéd milyen olcsón megkapta a langyosvári uradalmat; mert te nem szóltál bele. Nem jött neki a rajta levő birkának darabja többbe, mint negyven tallérba. Bizony mondom, nem drága! Ezen az áron te is vásárolhatnál most aztán magadnak a Burkusdy szomszédtól egy darab földet a magad jószága mellé; negyven tallér nem sok pénz egy darab német birkáért. A mit olyan olcsón ki lehet tartani. Gondold meg, hogy mennyivel többbe kerültek az olasz kecskék? Nem ér az a suffrage universelle útján való szerzés semmit. A birka azt mondja, hogy „bee;“ s a pástor ráfogja, hogy ez most annyit tesz, hogy „vive l'empereur!“ hanem aztán mikor a farkas elviszi a birkát, ez akkor is azt mondja, hogy „bee;“ s a farkas ráfogja, hogy ez most annyit tesz, hogy „evviva Galibádi!“ Csak legbiztosabb birtoka az az embernek, a mit pénzen vett meg; azt nem disputálhatják el tőle. Valyon a Burkusdy szomszéd a fülét fogja-e megbillogozni az új birkáinak, vagy ismertető jelül egy Kreiz-Zeitungot ragaszt a hátukra? Legalább a sensaliát érdemelhetted volna meg, ha közbenjártál volna közöttük. De nem is látsz te semmiféle gsheft után; a mióta felcsaptál a firkászok czéhibe, a magad mesterségét egészen elhanyagolod. Pedig jó példát kellene adni a kis fiúnak. Alszol már? hogy még csak egy névnapi beszédet sem tartasz?

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Jogszerűleg ugyan senki sem köteleztetik, de oppor-tunitásból még is innásoljunk az érdelem publikumnak, hogy az űstökösök alább következő hírtevényt hazafüli innegadással sieszen figyelembe venne.

— — Egy francia újság azzal iparkodik bennünket detrekrálni, hogy nem Liszt Ferencz volt az, a kinek mi azt a nagy tiszteletet tettük a közel multban, mert az most is ott van Rómában, s ki sem mozdult onnan soha; az pedig, a ki nálunk járt, csak épen olyan hosszú hajat visel, mint ő, s azt is csak tettette, hogy olyan szépen zongorázik, meg dirigál, mert az igazi Liszt folyvást ott látható a Vatikánban. (Ennek csakugyan végére kellene járni. Ki tudja, hátha egyszerre két helyen is jelen tud lenni.)

— — Hogy iparkodnak jelenleg a börziánerek Bécsben a maguk malmára hajtani a vizet! Nem rég egy pipát áruló tót ment el a börze épület előtt; a kit a bankár urak nagy kegyelmesen maguk elé hívának, s ott az utcán minden pipáját pengő hatosokért *en gros* megvették. A jámbor tót szörnyen hálálkodott és áldotta a kegyes urakat. „No aztán majd ráemlékezzél a bécsi urakra, mikor majd szavazásra kerül a dolog!” — „Igen is, rájuk emlékezem,” monda alázatosan a jámbor atyafi. — „Apropos! Micsoda vármegyéből való vagy?” kérdé az egyik német kortes úr. — „Hát csak innen Hietzingből. — És így a pipák kárbavesztek.

— — Egy asszonyság (ne kérjük hova való!) nagyon féltékeny volt a férjére, és volt is rá oka, sőt egyszer csalhatlan bizonyítványaira bukkant azon meggyőződésre vezető tényalapnak, hogy ha a férje nem is hűtelen ő hozzá, de hogy más idegen asszonyságok legalább is sokkal inkább hűségesek a férjéhez, mint ez nekik kötelességük volna. A boszu és megtorlás daemona felébredt a sértett kedélyü hölgyben. Éjjel, midőn a férj gyanutlanul aludt, a féltékeny nő kezébe ragadott egy két élű fegyvert, csendesesen férjéhez lopózott s azzal a kétélű fegyverrel egy vágásra levágta a féltett hitves — fél bajuszát. — Már most az nem mehet fél bajusszal legyeskedni.

Előfizetési felhívás

az

„ÜSTÖKÖS“

1865-iki october—decemberi évnegyedére.

Én íme ezennel helyreállítom a 61-iki vármegyéket.

Csupán azt kötvén ki, hogy az előfizetési direct adót meg ne tagadják.

Azért előfizetéstgyűjtő főispánjaimra bizom, hogy bölcs belátásuk szerint ne csak a 61-iki publikumot retab-lirozzák, hanem még újat is restauráljanak, és a meglevők közül is senkit el ne bocsássanak. E minden oldalra kielégítőleg ható intézkedés bizonyosan köz méltánylásra találand.

Megengedem a legtágabb körü korteskedést, s a legzajosabb öszszecsoportosulásoktól is vissza nem rettenek.

Az iránt is megnyugtató a közönség, hogy ez öszszehívás nem csupán „ad hoc” vagyion, hanem a ki a jövőndöket is biztosítani akarja, az teljes alkotmányos szabadsággal ruháztatik fel még a jövő félvre is előfizethetni. Részemről azonban gondom lesz, hogy az „Üstökös” által ez ideig gyakorolt igazságszolgáltatás ezentul is kijusson mindazoknak, a kik rászolgálnak.

Tehát csak bizalom és egyetértés!

Ha tudott a publikum feltétlen bizalmat előlegezni más nagyobb uraknak, akkor bátran előlegezhet az „Üstökös”-nek is 1 frt. 50 krajczárt.

Pest, 1865. Sept. 6.

Kakas Márton.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Poldák.*